

Ser català és delictu

Cal fer constar la diferència entre ser i sentir-se català o ser i sentir-se espanyol. Sovint escoltem dir a la gent la frase: "jo em sento català i espanyol". Però no es habitual escoltar dir: "jo sóc català i espanyol".

Òbviament, malgrat algú pugui dir el contrari, cadascú pot sentir-se en funció de com interpreti les seves emocions. Les interpretacions irracionals dels fets o de les idees contradiuen la raó humana i provoquen conductes agressives, com la irritació o la ràbia. En canvi, les interpretacions racionals dels mateixos fets o idees afavoreixen la facultat de pensar, la reflexió i generen conductes positives. Les emocions són respostes davant les situacions i són les responsables de la manera especial i única, que cadascú de nosaltres té de veure les coses. Sentir-se identificat amb un col·lectiu social i polític dóna una sensació de benestar i de seguretat. Per tant, res a dir sobre els sentiments de cadascú.

Però, ser és existir. L'existència és el fet d'ésser d'una manera plena i determinada i la seva essència és la llibertat, que defineix la condició humana. Ser català o ser espanyol és tenir consciència de l'existència d'un poble, d'una societat concreta, de persones que comparteixen una mateixa cultura, llengua, gastronomia, costums populars i cooperen per construir la seva pròpia comunitat.

Tenim un problema, si volem fer una paral·lelisme amb "jo sóc català" i "jo sóc espanyol" i, per tant, cal cercar-li la solució. Ser espanyol és tenir consciència de pertànyer a un col·lectiu nacionalista, un dels més destructius i fanàtics, que té la fal·lera d'identificar una sèrie de pobles de la península Ibèrica en una Espanya políticament uniforme. I, és clar, aquesta actitud queda molt lluny de ser democràtica, perquè es barregen la raó amb les emocions. En tot cas, seria més adequat dir: "jo em sento espanyol" i també seria més respectable dir "jo sóc castellà", "jo sóc andalús", "jo sóc basc"...

Ser català és tenir consciència de pertànyer a un poble, que lluita per no ser assimilat pel nacionalisme espanyol. Ser català no és voler estendre el seu nacionalisme arreu de la península Ibèrica, sinó ser conscient que la seva existència com a poble, com a nació catalana, pot ser destruïda pel nacionalisme espanyol. Només, perquè és més poderós, l'Estat espanyol, emparat sota la protecció de la pretesa democràcia, s'imposa per la "sui generis" interpretació de la Constitució Espanyola. I en resulta l'aplicació d'un autoritarisme de la força del poder convertit en el poder de la força, que la majoria de les Institucions de la Unió Europea comparteixen. I acorden, uns explícitament i altres tàcitament, que ser **català és delictu**, perquè defensar les nostres centenàries institucions, els nostres polítics escollits democràticament, voler ser el que som i decidir el nostre futur és il·legal.

(*"De forma unànime, el Tribunal Constitucional ha declarado ilegal ser catalán... "*:
<http://www.elmundotoday.com/2017/09/ser-catalan-sera-ilegal-a-partir-de-octubre/>)